

Gondolatok húsvét táján

Prohászka Ottokár gondolatai

Dicsőséges föltámadást, valóságos örök életet hisz és remél a keresztény szív. Nem a föltámadás frázisait kergeti; hanem Krisztus Urunk szó szerint veendő ígéit tartja: „Én vagyok a föltámadás és az élet” (Jn 11,25). Ezt a valóságos, dicsőséges feltámadást csak az Úron láttuk eddig, de magunk számára is várjuk. Azalatt a természet kiakasztja a feltámadás jelképét fára, bokorra; kiteríti pázsitos, virágos szőnyegeit rétre, völgyre, ligetre; behinti az élet illatával a tavaszi léget; kárpi-tozza úszó, ezüstös felhőkkel az égboltot; s kipitykézi, kiszö-vi, kivarrja, kirakja csillagból, virágból, levélből, felhőből a vigaszos hit húsvéti cikkelyét: Föltámadunk! Alleluja! Öröm kell a szívekbe, melyekben a Szentlélek lakik! Öröm kell a keresztet viselő lelkekbe, öröm a bánatos és sebzett lelkekbe, öröm a küszködő s harcot vívó lelkekbe; ahol Isten van, ott öröm is legyen. És pedig azért legyen, mert az öröm erő s a lehangoltság gyöngeség. Legtöbb erő a lelki élethez kell, mely kicsiben való hűség s a reggeltől estig való apró szolgálatok láncolata. Itt nem szerepel a nyilvánosság ingere, nincsenek meg az ünnepélyes gyűlések villanyozó hatásai, sőt gyakran meg kell küzdenünk a szokás unalmával is; azért tehát az örömekre szorulunk, melyeket a Szentlélek ad nekünk.

Márai Sándor: Húsvét

Gyerekkoromban a húsvéti ünnepet megelőző napok tragikusan hatottak reám. Egyszerre megváltozott a levegő színe és íze: sápadtsággal, nemes és gyászos virágszaggal, gyertyafénnyel telt meg a levegő. A dominikánusok terén körmenetek vonultak el, zászlókkal, melyre a Gyermeket és a Bárányt hímezték, s a tót asszonyok fájdalmas hangon énekeltek, mintha valamilyen jóvátehetetlen gyász szakadt volna a világra. E napokban féltem és nem mertem az utcára menni. A misztériumok nemcsak a szertartásokban élnek. „Keresztények, sírjatok” – énekeltek a templomban, s ilyenkor mindig sírnom kellett. Mintha személyes közöm lenne a húsvéthoz, mintha a harangzúgásból, az énekből hozzám is szólana valami végzetes és magánügyszerű. Az emberben van valamilyen isteni anyag, ami nem pusztulhat el, s van benne emberi anyag, mely irtózatosan tud szenvedni. Ezt éreztem. Ezért féltem.

Csanád Béla: Keresztúti napló

1. Mindennap megítéllek. Nem szóval. Ahogy élek.
2. Lásd, amit adni tudtam. Kereszt volt szakadatlan.
3. Tántorgok botladozva. Csak bűnteher ne nyomna.
4. Ha anyád jönne szembe, hogy nézne most szemembe?
5. Miért csak parancssóra állok melléd a jóra?
6. Akinek Te vagy gondja, szívében arcod hordja.
7. Újra a földre estem. Segíts föl kegyelemben!
8. Sírjon a maga vesztén száraz ág, rossz keresztény.
9. Bukás ezernyi tettem. Ne hagyj elveszni engem!
10. Tested vad árvasága mi lelkünk gyógyulása.
11. Kereszt, szegekkel ékes! Micsoda ölelés ez?
12. Halálod lesz az élet, ha tudok halni véled.
13. Kit Mária félt, gyászol, félhet-e a pusztulástól?
14. Sírodba temetkezve feltámadunk a mennybe!

Illusztráció: Simon András

Alfa és ómega

Hazafelé már mindig repülünk. Az atyai ház sok-sok helyét – fészket, ölet, asztalát – Jézus Krisztus maga készítette számunkra. Többé nem vagyunk zarándokok, idegenek, hajléktalanok. Nem is alkalmi vendégek vagyunk már, hanem az egyetlen atyai ház örökösei; tékozlásainkból megtért szeretett fiak. Szülőházunk Isten országa bennünk. Innen indultunk vándorfecske-életünkbe, és ide találtunk haza. „Íme, hát megleltem hazámat.”

A hónap szentje: Billiart Szent Júlia

Marie-Rose-Julie Billiart 1751. július 12-én született Cuvillyben, a Beauvais-i egyházmegyében. Bár szülei szerény kisparasztok voltak, az egyik nagybátyja által fenntartott elemi iskolában bizonyos műveltségre tehetett szert. Kiemelkedő jámborsága miatt – abban az időben nagyon jelentős kivételként – megkapta az engedélyt, hogy már kilencévesen az elsőáldozáshoz járulhasson. Ezután csakhamar hosszú és fájdalmas próbatételek korszaka kezdődött számára. Tizenhat éves volt, amikor családja súlyos anyagi nehézségei miatt mezei munkára kényszerült. Huszonkét éves korában mindkét lába megbénult. Rendkívüli türelemmel viselte szörnyű betegségét, s eközben vallási élete elmélyült. Megkapta az akkoriban teljesen szokatlan engedélyt, hogy naponta áldozhasson. Bénasága ellenére mégsem maradt tétlen: nemcsak a kezeivel dolgozott, hanem ágya köré gyűjtötte a környék gyermekeit, hogy a katekizmusra oktassa őket.

Amikor kitört a forradalom, Júlia okosabbnak tartotta, hogy elhagyja Cuvillyt, ahol túlságosan is ismerték, és Amiens-ben húzódjék meg. Ez a lakóhely-változtatás alkalmul szolgált neki arra, hogy új lendületet nyerjen. Jámborságának és türelmének kisértésére Amiens-ben valójában még erősebb volt, mint Cuvillyben. Kényszerű mozdulatlansága ellenére figyelemmel kísérte azoknak a papoknak a sorsát, akik megtagadták az eskületét az új alkotmányra, és ezért ide-oda bolyongtak, vagy foglyok voltak, és ismételt sikert számukra menedéket vagy segítséget nyújtania. Néhány hűségese barátja szegődött melléje, nagy tisztelettel vették körül, ő pedig erős hatást gyakorolt rájuk. Különösen kitűnt közülük a köznemességéből származó jámbor özvegy szomszédnője: Françoise Blin de Bourdon. Rendkívüli bizalommal kötődött Júliához, és későbbi alapításainak munkálataiban is a legszorosabban együttműködött vele.

Júlia hitoktatóként akart tevékenykedni. Lassanként kibontakozott körükben az az eszme, hogy a szegények és nincstelenek oktatására kongregációt alapítsanak. Kísérletet tettek a közösségi életre is, ez azonban, mivel túlságosan nehéz feltételek között vállalkoztak rá, balul ütött ki. Júliát az egyházmegye egy papja, Lamarche abbé vezette és látta el tanáccsal. 1801-ben azonban Amiens-be érkezett Joseph-Désiré Varin (1769–1850), hogy Barat Szent Magdolna-Zsófának és a Szent Szív Intézet első nővéreinek, valamint „A hit atyái” társulatnak segítsen az alapításban.

1803-ban Júlia alárendelte magát Varin vezetésének, aki felismerte, hogy kegyelemmel elhalmozott lélek áll előtte; hasonlóképpen felismerte azonban azt is, hogy Júlia személyes küldetése nem kapcsolódik Barat anyáéhoz, de nemegyszer megkísérelte, hogy kapcsolatba hozza őket egymással. Az amiens-i püspök beleegyezésével meg akarta nyerni őket a Miasszonyunk Nővérei kongregáció alapításának, amely árva gyermekek oktatásának szenteli magát. Júliát és madame Blin de Bourdon megragadták a tervek, ám a Júliát mozdulatlanságra ítélt betegség nagy akadályt gördített a megvalósítás útjába. 1804. június 1-jén, a Szent Szív ünnepén Júlia csodás módon meggyógyult bénaságából. Október 15-én Júlia, madame Blin de Bourdon és még két nővér letette fogadalmát, s ezzel megvetették egy új rendi közösség alapjait. Haldéktalanul hozzákezdtek a munkához: iskolákat szerveztek ingyenes oktatással, valamint árvaházakat, továbbá tanítónőképzőt tanerőik kiképzésére. A Varin által szerkesztett szabályok különböztek a Szent Szív Intézetétől. Vallási magatartásuk a jezsuitákéhoz hasonló jámborságra nevelt, Jézus és Mária szívének tiszteletére irányult, célként azonban a nép közötti apostolkodás követelményeihez alkalmazkodott. Billiart Júliát választották ál-

talános előjárónőnek. Okos vezetése alatt gyorsan fejlődött az intézet, és tekintélyes számú alapítást tudott létrehozni.

Egy nehéz válság azonban őt sem kímélte meg. Egy amiens-i pap, Sambucy de Saint-Estève abbé 1808-ban Varin szabályzatát meg akarta változtatni. Az általa felvázolt szabályok megtámadhatóságuk mellett a kongregáció szellemét és célját teljesen megváltoztatták volna. Billiart anya egyértelműen elutasította a javaslatot. Saint-Estève abbé azonban sikert ért Amiens püspökét saját oldalára állítani, és Billiart anya ellen hangolnia. A helyzet végül tarthatatlanná vált, és az alapítónő 1809. január 15-én nővérei többségével elhagyta az egyházmegyét, Namurban találtak menedéket. Az amiens-i árvaházat ideiglenesen rábízták a Szent Szív Intézet nővéreire.

Billiart anya élete végéig dolgozott. 1816. április 8-án szentül halt meg a Magnificat szavaival az ajkán. 1906-ban boldoggá, 1969. június 22-én szentté avatták.

(Forrás: A szentek élete)

„Tetőtéri esték”
Tihanyban
április 21-én 18 órakor
Nemzeti lét,
Trianon, kisebbség
címmel
Fasang Árpád
volt UNESCO-nagykövet
tart előadást.

FELKERÜLTÜNK AZ INTERNETRE!

Örömmel jelentjük, hogy lapunk már a Veszprémi egyházmegye honlapján is megtalálható. Akinek van internet-hozzáférése, ezentúl ily módon is olvashatja a Regina Krónikát:
www.ersekseg.veszprem.hu

„Jót s jól, ebben áll a nagy titok”

Ebben a vitákkal terhes tavaszban szívet-lelket melengető a hír: újra versünnepet köszönhetünk a rádió és a Duna Tv jóvoltából. 152 profi színész és előadóművész tolmácsolta szép magyar nyelven nagy magyar költőink verseit a hazáról és a szabadságról.

Március közepétől a végéig folytak a versenyek. Az elődöntők színhelye Nagyvárad, Újvidék, Révkomárom, a döntő pedig Budapesten volt.

Megint egy lehetőség! Határon túli testvéreinkkel együtt rácsodálkozhattunk közös nyelvünk szépségére, gazdagságára költőink és az előadók ihletett tolmácsolásában. Ehhez nem kellett sem vízum, sem útlevel.

Tamási Áron, a nagy székely író szavaink becsületéről szól: „Olyanok a szavak, mint a hírnökök. Üzenhetünk általuk minden magyarnak, hogy egyértelmű, erős nemzeti lelkületet és igazságos magyar társadalmat tudjunk teremteni.”

Juhász Gyula is szavaink erejéről ír:

Szavak, csodálatos szavak,
Békítenek, lázítanak.

[...]

Szárnyalnak, mint a gondolat.
Görnyedve hordnak gondokat.

[...]

Ölnek és feltámasztanak.
Szavak, csodálatos szavak.

Nyelvünk a körülöttünk élő flektáló nyelvcsaládok között büszkén őrzi – a finnugor nyelvcsaládhoz tartozva – a ragozó formát. Ragaszkodásunkat Garai Gábor Magyarul című versében mondja el:

„Miféle beszéd ez?

Idegen meg nem érti.

S aki csak ezt beszél, mindenütt idegen.”

„A boldogabbak bámulva körülállnak

s egy árva szót sem értenek az egész-
ből.

De mint élő vizet ízlellek én!

Hitvallásom vagy, légygyökerem!

Megtartóm messze földön,

S haza-vezérlő pásztor-csillagom.

Kosztolányi Dezső, nagy nyugatos lírikusunk így vall anyanyelvünkről: „Minden nyelv a természet és az emberi lélek csodálatos műve. Nem hirdetjük, hogy mienk a legszebb, legkülönb. Édesanyánkról sem mondjuk, hogy ő a legszebb az asszonyok között. Csak azt mondjuk róla, hogy ő az egyetlen, s ezért szeretjük. Így vagyunk a nyelvünkkel is.

Kölcsey Ferenc a Parainesisben így oktatja gyámfiát: „Meleg szeretettel függj a hon nyelvén. Tiszteld, s tanul más művelt népek nyelvét is, de soha se feledd: idegen nyelveket tudni szép, a hazait művelni pedig kötelesség.”

Jókai Anna, napjaink méltán ünnepezt regény- és esszéírója aggodalommal ír az anyanyelv fontosságáról: „A harmadik évezred küszöbén is szükség lenne a kis nyelveknek, így magyar nyelvünknek is méltóságra. Hiszen a gyász szava, az ünnep szava, káromlásunk a hirtelen haragban, a könyörgés és ima a számunkra édes anyanyelven nyer formát. A harang is csak addig harang, amíg a nyelvét el nem veszti.”

A jövő? Csupa „ha” és csupa bizalom! De bánjunk csínján a nyelvünkkel, mert a nyelv is lehet kiszolgálta-

tott. Használjuk felelősséggel mint Isten egyik legnagyobb ajándékát! Vegyük vissza szavainkat azoktól, akik visszaélnék velük! A nyelv nem lehet bűnös, csak a használói. Ezért aztán magyar nyelven is lehet hazudni, néha hosszú, díszes mondatokban. Az effélet sokan ujjongva fogadják, de szerencsére nem mindenki.

A nyelv egyébként némán – belül is – beszél. Mindannyian beszélünk lélekben is, az agy dolgozik, a száj nem mozog. Imáinkban, könyörgéseinkben nyelv nélkül Istent nem tudjuk megszólítani.

Nagy tehát a nyelvművelők felelőssége: nem a nyelvet kell isteníteni, az istenit kell nyelvre fordítani! Ezt a felelősséget érezték át a versünnepe szervezői. Ezt válaszolták minden idők igaz magyar családjai. A szülők adták a jó példát az olvasás szeretetére. A családi együtt olvasás, gyönyörködés öröme biztosan sokak számára felejtetetlen gyermekkori élmény. Ennek az élménynek kellene folytatódnia az általános iskolától az egyetemig. Hiszem, hogy vannak szép számmal tanítók, tanárok, akik szívügyüknek tartják nyelvünk ápolását, fiataljaink szókincsének gyarapítását. Ha viszagondolok hosszú irodalomtanári pályámra, bizony minden rutinom ellenére valami különös feszültséggel léptem az osztályba, mint amikor a színész a színpadra lép. Később az izgalmat valamilyen sohasem tapasztalt biztonság váltotta fel. Úgy éreztem, most ketten vagyunk: az osztály meg én. Enyém a transzmissziós szerep, hogy általam éljék át és értsék meg mindazt, ami által remekművé állt össze a mű. Ezért kaptam tőlük ajándékkul egy-egy ünnepi órát, ezért tanultak szívesen könyv nélkül verseket. Ha régi, már meglett korú tanítványaimmal találkozom, gyakran versidézetekkel köszöntenek.

Ezt az örömezt kívánom tanártársaimnak is abban a reményben, hogy ők is örömmel fogadják a versünnepe harmóniát, egységet teremtő ünnepi órát.

Nem csak gyerekeknek!

Kedves Gyerekek!

Ha jól sejtem, sok szép pillanatot tartogat számotokra ez a hónap: iskolai szünetet, húsvéti ajándékokat, családi összejöveteleket, vidám, tréfás játékokat a szabadban, napsugaras délutánokat a kertben – gondolom, örömmel üdvözlitek ti is jövetelét, akárcsak Tóth Árpád tette Április című költeményében:

„Április, ó, április,
Minden csínyre friss!
Faun-bokájú vad suhanc,
Újra itt suhansz!
Vásott cigánykereked
Porozza a tereket,
Repül a szemét,
Levegőbe parazsat
Hintegetsz és darazsat,
Illatot s zenét!”

Április 8-ra esik idén a nagyböjt utolsó vasárnapja, ami egyúttal a tavasz első igazi nagy ünnepe is: virágvasárnap. Virágvasárnap – már a neve is milyen szép, milyen különösen csengő! Ekkor vonult be Jézus a pálmaágakat lengető tömeg nagy ujjongása közepette Jeruzsálembé. Ennek emlékére már a Krisztus utáni első században körmenetet tartottak Jeruzsálemben, majd ez a szokás hamarosan minden keresztény államban ismertté vált. A mediterrán vidékek katolikus templomaiban pálma- és olajágakat szentelnek a virágvasárnapi szentmisén, míg a hűvösebb éghajlatú tájakon, így hazánkban is, barkaágakkal köszöntik ezt a szép napot. Manapság leginkább idős néniket, bácsikat látni barkaágakkal igyekezni a szentmisére, a többiek számára a templom biztosítja a szentelt barkát. Kár, hogy így van! Régen a virágvasárnap éppen a gyerekek és a fiatalok ünnepe volt. A fiatal lányok erre a napra kaptak szép, új, fehér ruhát, a barkagyűjtés pedig a gyerekek és a lányok, legények komoly feladatai közé tartozott. A barkagyűjtés általában „virágszombaton”, az ünnepet megelőző

napon történt, és sok helyen (például Sümegen a ferenceseknél is) körmenet indult a templomból a barkagyűjtő gyerekek elé, úgy vitték a szentelendő ágakat a templomba. A megszentelt barkát aztán a mise után, a templom körülvándorlását követően szétosztották, ki-ki hazavitte. A virágvasárnapi szertartás a tavasz első igazi nagy ünnepe, mely attól olyan örömteli és felémelő, hogy már magában hordozza a húsvét ígétét. Számomra különösen emlékeztető a tavalyi virágvasárnap. Verőfényes tavaszi nap volt, falunk kis temploma zsúfolásig telve, a napsugarak beragyogtak az ablakokon, és fénybe öltöztették a szentélyt. Mi középen álltunk a padosok között. Sokan felajánlották, hogy átadják a helyüket, de én akkor már nemigen tudtam volna leülni, ugyanis legkisebbik gyermekem, akit akkor még a szívem alatt hordtam, az éjjel szép lassan elkezdett kifelé készülődni, hogy rácsodálkozhasson erre a különös világra idekint. A kóruson gyönyörűen énekelték a virágvasárnapi passiót, mindenkit átjárt a közelebbi húsvét öröme.

Virágvasárnap, szentmise... márdárdalos, napsütötte, gyönyörű tavasz kint, égis zengő énekszó, a gyermekeim, a családom, az ünneplő falu népe bent – és én csak néztem az oltárt, semmit nem értettem abból, mit beszél a pap, csak csöndben hullottak a könnyeim, ahogy éreztem a fájdalmat a derekam táján, és nagyon féltem. Mióta vártuk már, hogy megszülessen ez a kisgyermek, milyen örömmel és vágyakozással számoltam a napokat! Rokonok, barátok, ismerősök igaz örömmel tekintettek a nagy esemény elé! Hányszor elképzeltem magamban, hogy milyen jó is lenne, ha a szülés előtt még el tudnék menni a templomba, és titokban hányszor játszottam el a gondolattal, hogy milyen szép is lenne, ha virágvasárnapon születne meg ez a kisgyermek! És most tessék: a Jóisten megengedte, hogy eljussak a misére, ráadásul virágvasárnap is van, épp,

ahogy reméltem, és végre itt az idő! De rajtam úrrá lett a rettegés. Azt kívántam, hogy ne kelljen megint átélnem azt a fájdalmat és szenvedést, amivel egy gyermek világrahozatala jár, és arra gondoltam: nem, én ezt nem fogom kibírni! Kétségbe estem, de szégyelltem is magam gyávaságom és kishitűségem miatt, különösen, hogy már a negyedik gyermekemet vártam. Ekkor jött el az úrfelmutatás ideje, letérdeltünk, s mivel utána nehéz lett volna felállni, térdepeltem tovább sokáig-sokáig. És akkor egyszer csak örömtöltött el, nyugalom, és béke. Megértettem, hogy mint oly sok minden az ember életében, az sem véletlen, hogy most itt térdelek, ilyen nyomorultan, kétségek között. Ahogy végre eljutottak a tudatomig kedves, fiatal papunk szavai, eszembe jutott, hogy mit is ünneplünk ezen a napon. Eszembe jutott, hogy Jézus az örömmámorban úszó, őt dicsőítő Jeruzsálemi tömeg között végigvonulva is tudta előre, hogy mi vár rá. Tudta, hogy szenvednie kell, hogy egyedül marad a kínjaival, és azt is tudta, hogy meg kell halnia. Ahogy Bódás János Virágvasárnap című versében írja:

„Csak hulljatok virágok, pálmaágak,
csapongjon a piros szárnyú öröm
s higgyétek, hogy Dávid utóda jön
szabadságszerző győzelmes királynak.

Ő... látja már, hogy messze, mint a fellel,
Fekete átkok varjúra vár
És szárnyra kap, s hogy nemsokára
már
Káromkodnak, akik most énekelnek.

Ő... tudja már, hogy egyedül lesz s hitvány,
Ijedt szívvel fut szét a sok tanítvány,
Nem marad bennük se remény, se hit...”

Mégis ment tovább, nem futamodott meg, nem esett kétségbe, nem rettegett, hiszen látta maga előtt a célt: hogy halálával megváltja a világot, az emberiséget bűneitől. Megértettem, hogy akkor, azon a virágvasárnapon

azt üzent nekem Jézus, hogy ne féljek, hogy bízzam magam a Jóistenre úgy, ahogy ő a sokkal nagyobb szenvedései közepette tette. Hogy ne a rettegés legyen rajtam úrrá, hanem maga az Úr töltse be a szívemet, lelkemet, s hogy tudjam én is azt mondani majd: „Legyen meg a te akaratod!” Lassan felálltam, nemsokára véget ért a szertartás, megnyugodva sétáltunk haza. Hajnalban megszületett a fiam, a húsvétot már együtt ünnepeltük itthon. Hát ez az én virágvasárnapi történetem. Kíváncsi vagyok, hogy ti is éljétek át az életetekben hasonló, megrendítő pillanatokat, s hogy a nagy megpróbáltatások között rá tudjátok bízni az életeteket, sorsotokat a Jóistenre!

A virágvasárnapot követő hetet nagyhétnak hívjuk. A parasztgazdák régen a nagyhéten igyekeztek rendbe tenni portájukat, az asszonyok az otthonukat csinosították, de ez volt a tavaszi közmunkák ideje is, ekkor végezték a határbéli utak javítását, a kutak tisztítását, az árkok újraásását. A nagytakarításra, ablakmosásra többnyire ma is minden családban sor kerül húsvét előtt, csak hogy van valami, ami még ennél is sokkal fontosabb, és erről bizony olykor-olykor megfeledkezünk. A családfők ugyanis nemcsak arra ügyeltek hajdanán, hogy a ház és a ház népe takarosan és tisztán várja az ünnepet, hanem az ünnep lényegét sem

tevesztették szem elől: például gondjuk volt rá, hogy a család minden tagja meggyónjon húsvét előtt, mert csak így, lélekben is megtisztulva válhattak méltóvá a szent ételek elfogyasztására. Tudták, hogy a családfői pozíció nem elsősorban kiváltság, hanem sokkal inkább felelősség, s hogy bizony nemcsak a család anyagi boldogulásáért, hanem a családtagok erkölcsi és lelki életéért is ők felelnek. Szép és megszívlelendő szokás volt a nagyhéti megkövetés is, amikor a gyónni indulók bocsánatot kértek haragosaiktól, rendezték nézeteltéréseiket barátaikkal, családtagjaikkal.

Amint látjátok, mindenkinek megvolt a maga szerepe, feladata az ünnepre való felkészülésben, s az ünnep csak így válhatott teljessé. Még az olyan kisebb-nagyobb gyerekek is, mint ti, pontosan tudták, hogy mennyire számít rájuk a közösség, így aztán el nem mulasztották volna ezeket az alkalmakat. Sajnos ma már nemcsak barkát nem gyűjtöget sok kisgyerek, hanem a virágvasárnapi, de sokszor még a húsvéti szentmisére se jut el. Ez bizony szomorú! Jézus nagyon szerette a gyerekeket. Nem sokkal a jeruzsálemi bevonulás előtt mondta tanítványainak: „Hagyjatok békét e kisgyermeknek, és ne tiltsátok meg nekik, hogy hozzám jöjjenek, mert ilyeneké a mennyeknek országa!” (Mt 19,14). Jézus most is

várja, hogy virágvasárnap reggelén barkaágakkal a kezetekben jöjjetek a templomba, hogy meghallgassátok a nagyhéti passiót, hogy ti is imádkozzatok a szentsírnál, hogy átérezhessétek nagyszombaton a feltámadás örömét. Az év minden hétköznapján és vasárnapján, de húsvétvasárnap különösen vár benneteket, hogy elinduljatok az úton, amely hozzá vezet! Induljatok hát bátran, hálatelt szívvel, imádságos lélekkel!

Rejtvény

Óvodásoknak, kisiskolásoknak: Rajzoljátok le, hogyan képzelitek el Jézus bevonulását Jeruzsálembe! Szívesen fogadjuk rajzaitokat arról is, hogyan ünneplitek ti otthon, családotok körében a húsvétot!

Rajzaitokat nevetekkel, címetekkel és életkorotokkal ellátva hozzátok be a sekrestyébe! Áldott, szép húsvéti ünnepeket kívánok nektek és egész családotoknak!

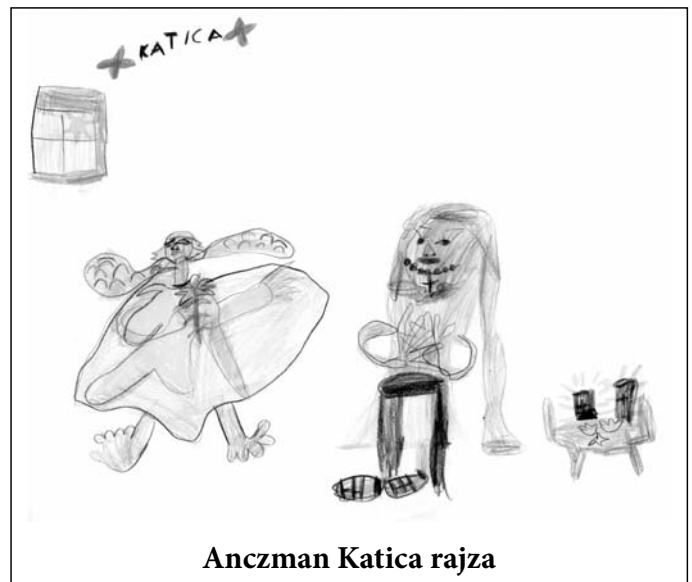
Péti Mária

Az előző havi feladványunkra lapzártáig az alábbi képek érkeztek be. Gratulálunk Anczmann Katicának (5,5 éves) és Maróti Lilinek (7 éves) a rajzért és a rejtvény helyes megfejtéséért! A jutalmakat a ovismise után kapják meg!

Gábrriel arkangyal köszönti Máriát

Maróti Lili rajza

Anczmann Katica rajza

Levél a Családomnak!

Böjte Csaba testvér 2006. március 7-i levele

Egy új világ kapujában állsz, előtted szűz földek, birodalmak vannak: Tégy félre mindent, add el a limlomot, árát oszd szét a szegényeknek, indulj el, szeress! Minden a tiéd lehet, hódítsd meg, lakd be „Isten országát!” – mondja kétezer éve a mi Urunk, Jézus Krisztus. Mondja! És milyen kevesen indultak el? De ki útra kelt, és célba ért, azt boldognak mondják az emberek.

Higgy!!! Ki látott már hódítani hitetlen sereget?

Indulj el! Isten országa előtted van!

Az út maga a Mester, légy vidám, játssz a napfényben! Jézus, mikor közenk jött, nem bölcs beszéddel, eget rengető csodákkal kezdte, hanem szelíd mosollyal, gyermeki kacagó játékkal, harminc éves csendes munkával, kitartó növekedéssel a jóban az emberek örömére és a mennyei Atya dicsőségére.

Te is indulj csendesen! Adj oda mindent! Az önzetlen munkát keresd, a szolgáló szeretet legyen az útítársad! Az emberek mindennapi gondját oldva, társa leszel a világot tovább teremtő Istennek. Mindegy, hogy hol kezded, csak szeress nagylelkűen! A szívek és vesék vizsgálója látja tetteid.

A nagy dolgok ajándékok, ne törtess utánuk, neked csak alázattal le kell hajolnod értük, át kell vened őket. Egy jó barát, egy váratlanul felpattanó kapu, mely a határtalan távlatokra nyílik, a gazdag terméstől hozzád lehajló ágak az új ország ajándékai. Ahogy mind beljebb mész Isten országába, itt is, ott is ajándékok várnak! Ne loholsz semmi után, Atyád szeretet, gondolat viseli – te hálás szelídséggel ajándékoknak örvendezzel!

Ahogy haladsz, a fény mindent beragyog, minden olyan egyszerűvé válik, és te csendben meglátod az összefüggéseket, Istened gondviselő jóságát. Ha figyelsz, felfedezed, hogy a gonosznak nincs se keze, se lába, de aljas, vacak, ócska csillogó dolgokkal szeretné megvenni kezéd, lábad, hogy

általad ártson. Nyelvedet akarja, hogy rút bűnökkel téged és környeztetted bemocskoljon, szétszakítsa családodat. Ne foglalkozz vele, nincs hatalma feletted, te menj tovább. A benned lévő Lélek vezet. Bízzál benne! Ha elesettél volna, kezd újra, ha kell, ezerszer, Isten megbocsát az esettnek.

A legszebb álmaid, őszinte, tiszta vágyaid által Isten szól hozzád, vezet. A Szentírásban veled beszél: Anyád méhében kiválasztott! Örök szeretettel szeret! Ha nem szeretne, meg sem teremtett volna. Nevedet tenyerébe írta! A hegyek megmozdulhatnak, a halmok táncra perdülhetnek, de az én szeretetem nem hagy el soha. Mind ezt neked mondja az Úr! Persze néha úgy érzed, hogy rád szakad az ég, de te bízzál, erődön felül nem próbálnak meg. Ha kicsit félsz is, ne torpanj meg, menj tovább, a Végtelen vár reád. Az örökkévalóság elkezdődött, minden nappal beljebb mehetsz a csodába. Ha figyelsz, mind intenzívebben értheted meg Istened bölcsességét, hatalmas erejét, irántad való végtelen jóságát. A végtelent csak végtelen idő alatt barangozhatod be, de te halhatatlan vagy. Ne félj! Te csak menj alázattal! A csodák lassan térdre kényszerítenek, Istenhez fordítják arcodat.

Az utadon semmi nem magától érthető, mert minden ajándék: A lehulló eső szülőanyát talál a sáros földben, mely forrásában oly tiszta, hogy belőle benned élet fakad, oltja szomjádát, hordozza bomló, kacagó jókedvedet. Ugyanaz az a víz, mely neked életet ad, az ibolya kibomló kék szirmiba csodás illatként árad szét a tavaszi zsongásban. És ugyanaz a víz a tőkén keresztül utat talál, és otthonra lel a szőlőfürtben, melyet gondos kezek kiperéselnek, s az édes must a hordó remeteségében erőt gyűjt, majd dallá változik szívedben. A fejedben egy kis mirigy parányi váladékával szabályozza a szomjádát, oly csendes alázattal, hogy csak ha beteg lesz, veszed észre,

hogy van. Csoda?! De ki tudná felsorolni a csodákat, évmilliárdok fejlődésének gyümölcseit?

Atyám mindmáig munkálkodik, én is munkálkodom, mondja a Mester. A naprendszerünk talán ötmilliárd évvel ezelőtt született! Mennyi isteni munka vezet léptedet a semmiből a mába! Az Egyház nem a majmoktól, az élő állatoktól, hanem az élettelen porból származtat tégedet. Porból lettél, és porrá válsz, mondják fejednél a temetésedkor. Hiszem, hogy majd egykor az emberiség bölcsei megrajzolják e semmiből induló hatalmas diadalmenetet, mely az élettelen anyagon keresztül az öntudatra ébredő emberhez vezetett. Mekkora öröm lehetett a teremtő Atyának, mikor gyermeke két lábra állva elindult, és kimondta első szavait! Minden lépés megtételére évezredek vár az Isten. Térdre borulok e végtelen türelem előtt. Te is haladsz, fejlődsz szépen, bomlasz, akár a hajnal, vagy a világ, vagy az emberiség.

Persze tudom, sokan azt mondják majd neked, hogy utunk helyben topogás, a semmiben való forgolódás. Ne hallgass rájuk! Te a kezdet fogó Istenben bízzál. Jézus születésekor egymást adták-vették még az emberiség bölcsei is. Bethlen Gábor azt mondta: „Bár békeszerető ember vagyok, mégis negyven csatában több ezer ember vérént ontattam.” Sokak szerint az volt Erdély aranykora. Milyenek lehetnek a hétköznapiak? Édesapám még a kommunizmus elején egyetlen versért, mellyel senkit nem bántott, csak őszintén írt, hét év börtönt kapott. Hidd el, bomlik, növekszik, szépül a világ, s te benne csendesen, nyugodtan haladj! A holnap szebb lesz, mint a ma! Mert Isten építi megállíthatatlanul benned – ha akarod, általad – a világot. Hegyeket mozgató csodatevő erő van szívedben, önmagadat tudatosan elvesztve fakadnak fel forrásaid, válsz magad is életadó forrássá. Az önzés, magad keresése önmagadba zár, lefolyás nélküli tócsa, mocsár lesz, elkerül mindenki, és ez a halál.

Indulj el, csak szeress önzetlenül, s a szeretet mindenre megtanít!

Csaba testvér

A jövőnk a tét

Az ember egész élete választások sorozata. Már az egészen kicsi gyermek is válogat az ételek, a játékok között, választ játszópartát, később iskolát, barátot, hivatást, társat, és lehetne még sorolni, mi minden egyebet. S annak ellenére, hogy az ember mindig jól szeretne választani, bizony gyakran csak utólag derül ki, hogy valójában jól választott-e. De hogyan, milyen alapon tudunk jó döntéseket hozni? Ennek biztosítéka a szilárd erkölcsi alap, amelyre támaszkodva különbséget tudunk tenni jó és rossz között. Mert az eleve rossz választásnak nem lehet jó következménye, és fordítva. Tehát mielőtt egy döntést meghozunk, legelőször meg kell állapítanunk, hogy mi a jó és mi a rossz. És ilyenkor nincs helye a rossz választást követő „de” szócskával kezdődő mondatoknak. Ha mindig minden viszonylagos, sohasem derül ki az igazság. Nagy tévedés, hogy mindenkinek megvan a maga igazsága. Fel lehet menteni, meg lehet bocsátani bárkinek, de az igazság akkor is objektív és egy. Mert utólag mindent meg lehet magyarázni, mindent lehet „fényezni”, ám ilyenkor egyre inkább homályba borul az igazság.

A dolog pedig nagyon egyszerű, s nem kell hozzá sok beszéd. Mit is mond Jézus: szavad legyen igen, igen, és nem, nem, azaz bátran mondjuk ki, ha valami rossz, és nevezük nevén a jót. Persze ez az elvárás nem tetszik a ma emberének, aki ideológiák és téveszmék útvesztőjében tévelyeg, s etika, hit és helyes világnézet hiányában képtelen eldönteni, hogy mi a helyes. Az igazság kimondásához természetesen bátorság kell, mert látszólag konfliktusokhoz vezet, bár a konfliktus van, létezik, és nem attól keletkezik, hogy beszélünk róla. Persze nincs könnyű dolgunk a mai világban, amikor a hazugságot csúsztatásnak,

a lopást eltulajdonításnak, a természetellenest természetesnek, a deviáns viselkedést másságnak, az alpárit modernnek becézik egyesek – sajnos nem is kevesen.

A zavar teljes a fejekben, ez világosan látható. Még azokéban is, akik hétről hétre templomba járnak, magukat hívő katolikusoknak vallják, s igyekeznek a krisztusi elvárások szerint élni, de a köznapi életben mégis rosszul választanak. Mindezek a közelgő választásról jutottak eszembe, amely egész jövőnket meghatározza. Nem lehet tehát félvállról venni, nem szabad rosszul választani, langyos közönyösségekben dagonyázva nem venni róla tudomást, apatikusan kijelenteni, amit szándékosan sugallnak nekünk, hogy „egyik olyan, mint a másik”, mert ez nem igaz, és mert a magunk és gyermekeink jövője a tét. II. János Pál, aki igazán bátor volt, és minden körülmények között kimondta az igazat, valahogy így fogalmazott: a túlvilági üdvösségét veszélyezteti az, aki nem teljesíti közeleti kötelességét. Sokat gondolkodtam azon, miképpen lehet az, hogy hívő emberek sem ismerik fel az igazságot, s nem tudnak helyesen választani, nem tudnak különbséget tenni jó és rossz, igazság és hazugság között, nevezetesen képesek a miséről kimenne olyan pártra szavazni, amely a legtávolabb áll a keresztény eszméiségtől, amelynek elődje a múltban üldözte az egyházat, ma a pénz hatalmát hirdeti, s amely úgynevezett „liberális” eszméket vall magáénak. Lehet erre magyarázat az elmúlt ötven év, a szocializmus éveinek látszólagos(!) jóléte, a sikeres agymosás, népbutítás, a médiumokból áradó hazugság? A nyugdíjasoknak koncként odavetett tizenkilencezer forintok? Az olcsó „szórakozást” ígérő való világok, beszélgető showműsorok és népbutító sorozatok? Csak gondolkodni ne kelljen? Eladjuk a lelkünket egy tál lencséért? Eláruljuk egymást s elveinket néhány ezüstpénzért! Hol vannak az elvek, a józanság, a lelkiismeret, a kritika,

az igazságérzet – s még az emlékezet is kihagy? Változás kell tehát, ez a napnál is világosabb. Változás a fejekben, a gondolkodásunkban, s ennek következményeként az életünkben.

Ezért én csak arra kérem Jóistent, hogy az elkövetkező napokra különösen, de a továbbiakban is adja meg mindenkinek a tisztánlátás képességét.

E. Hargitai Márta

Petőfi Sándor A tél halála

Durva zsarnok, jégszívű tél,
Készülj... készülj, a halálra!
Jármodat megunta a föld,
És ledobja valahára;
Szabadság lesz! ím, az ég is
Ideszegődött a földhöz,
Fegyvertárából, a napbul,
Tűznyilakkal rád lövöldöz.

Meg fogsz halni, vad, bitor tél!
Addig él csak minden zsarnok,
Míg magok alattvalói
Szabadságot nem akarnak;
Hogyha egyszer a raboknak
Akaratja ki van mondvá,
Összeomlik börtön és lánc,
S elenyészik híre-hamva.

Harcolj, harcolj, föld, a téllel,
Ne félj, megbírod, levágod,
S szabadságodat kivívod,
Tavasz a te szabadságod.
Eljön, eljön a szép tavasz,
S hoz virágokat kebledre,
És szivárványt diadalmi
Koszorúnak a fejedre!

Nézd, amelynek rabja voltál,
A tél maga érzi vesztét,
Dúlt arcán megtört szemébül
Sűrű könnyek omlanak szét.
Hah, ki eddig csupa jég volt,
Most hogy olvad, mily gyáván hal!...
Nem csoda, hiszen testvér a
Gyávaság a zsarnoksággal.

Pest, 1848. február

Körlevél

Kedves Testvérek!

Országunk jelenéért és jövőjéért felelősséget érezve a parlamenti választások előtt szeretettel fordulunk katolikus testvéreinkhez.

Miközben örök üdvösségünkért fáradozunk, felelősek vagyunk földi hazánk sorsáért is. Életünket a teremtő Isten szándéka szerint, emberi természetünk adottságainak megfelelően, az evangélium szellemében kell alakítanunk igazságban és szabadságban, igazságosságban és szeretetben. Az evangé-

lium fényében tudjuk, hogy az élet és a család védelme, az ifjúság nevelése, a munka becsülete, az emberi személy méltóságának tisztelete olyan értékek, amelyekhez feltétlenül ragaszkodnunk kell. Felelősséget érzünk hazánk egész népéért és minden magyarért. Ugyanígy felelősek vagyunk, hogy olyan képviselőket válasszunk, akik tiszteletben tartják a vallásos emberek egyenlő jogait, és biztosítják az egyházi iskolák és szociális intézmények igazságos támogatását.

Ilyen szempontok szerint választunk, lelkiismeretesen vizsgáljuk meg a választási programokat, és olyan pártra, olyan jelöltre adjuk le szavazatunkat, amely, illetve aki ezeknek az értékeknek a képviselőjét vállalja!

és vértanú, Európa társvédőszentjének az ünnepe.

Ahol szokásban van, április 30-án tartják a jó termésért való ájtatosságot (búzaszentelés).

Május 3-án Szent Fülöp és Szent Jakab apostolok ünnepe lesz.

Május 5-én, elsöpénteken, délelőtt 10 órakor a Bazilikában ünnepi szentmise keretében tartjuk meg Boldog Gizellának, főegyházmegyénk társvédőszentjének az ünnepét. A nemzet lelki megújulásért tartott imaévben különös jelentőséggel ünneplünk, a magyar katolikus püspöki kar tagjainak a részvételével.

Május 7. húsvét 4 vasárnapja, a papi hivatalok világnapja. A templomi perselyadományokat a kispapnevelés céljára gyűjtjük és küldjük be az Érsekségre.

Május hónapban minden este litániával köszöntjük égi édesanyánkat, Szűz Máriát.

Imádkozzunk értük...!

...mert az örök hazába költöztek:

Molnár Jánosné Kertész Anna (73 éves) február 20-án, Benedek Imréné Beck Zita Mária (88 éves) február 21-én, Hosoff Mihály (80 éves) március 12-én, Kamondy Lászlóné Patai Ilona (73 éves) március 13-án.

Hírek és események

Az imaapostolság szándékai áprilisra:

Általános: Hogy a nők egyéni, társadalmi és politikai jogait minden nemzet tiszteletben tartsa.

Missziós: Hogy a nők egyéni, társadalmi és politikai jogait minden nemzet tiszteletben tartsa.

A karitászcsoport gyűlése: május 3-án.

Április 9-én, Virágvasárnapkal kezdődik a nagyhét. Ennek a liturgiája külön olvasható.

Április 21-én este 6 órakor kezdődik jegyeseknek házasságra felkészítő hathetes tanfolyam az Érseki Hivatalban.

Április 23-án húsvét 2. vasárnapja, az Isteni Irgalmasság vasárnapja. Ezen a napon teljes búcsú nyerhető a szokott feltételek mellett (szentgyónás, szentáldozás, ima a pápa szándékára).

Április 25-én Szent Márk evangélistának az ünnepe lesz.

Április 26-án Ranolder János veszprémi püspök születésének a 200 éves évfordulója kapcsán Ranolder-émlénapot rendeznek itt Veszprémben. A programokról később kapunk értesítést.

Április 29-én Sienai Szent Katalin szűz

Vegyünk részt a választáson, éljünk a demokrácia által biztosított jogunkkal, és Isten előtti felelősséggel adjuk le szavazatunkat!

Isten adjon mindnyájunknak bölcsességet, hogy népünk jelenét és nemzetünk jövőjét egyaránt jól szolgálhassuk!

Budapest, 2006. február 20.

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia

Nagyheti szertartások rendje

Virágvasárnap (ápr. 9.)

A délelőtt 10 órai szentmisén végezzük a barkaszentelést és énekeljük a passiót, Jézus szenvedéstörténetét Szent Máté evangéliuma szerint.

Nagycsütörtök (ápr. 13.)

7.00: énekes zsolozsma
9.00: Bazilikában krizmaszentelési szentmise

18.30: utolsó vacsora szentmiséje, oltárfosztás, virrasztás

Nagypéntek (ápr. 14.)

7.00: énekes zsolozsma, utána gyónási lehetőség

15.00: keresztút, ezt követi a nagypénteki szertartás (*passió, könyörgések, hódolat a kereszt előtt, szentáldozás*)

Nagyszombat (ápr. 15.)

7.00: énekes zsolozsma, utána gyónási lehetőség

Délután 6 óráig a templom nyitva lesz, szentsírlátogatás

Szombat éjjel (húsvét vigiliája)

21.00: húsvéti vigilia szertartása (*tűzszentelés, húsvéti örömeinek, olvasmányok, keresztelés, szentmise, feltámadási szertartás*) húsvéti ételmegáldás

Húsvétvasárnap és húsvéthétfő (ápr. 16-17.)

Vasárnapi miserend (nyári miserend szerint)

Készüljünk a szentmisére!

	Olvasmány	Szentlecke	Evangélium
ápr. 9.	Iz 50,4-7	Fil 2,6-11	Mk 14,1-15.47
ápr.16.	ApCsel 10,34a.37-43	Kol 3,1-4	Jn 20,1-9
ápr. 23.	ApCsel 4,32-35	IJn 5,1-6	Jn 20,19-31
ápr. 30.	ApCsel 3,13-15.17-19	IJn 2,1-5a	Lk 24,35-48
máj. 7.	ApCsel 4,8-12	IJn 3,1-2	Jn 10,11-18

Regina Krónika

A Regina Mundi Plébánia ingyenes lapja
Megjelenik 600 példányban

Felelős kiadó: Tóth Gyula plébános

Szerkesztőség: a plébánián,

Veszprém, Dózsa György út 9.

Telefon: 88/327-609

Szerkesztők: Demény Anna,
Kreschka Miklós, Selyem Zoltán